

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobkyně: **T. Č.**, narozená X,
zastoupená zákonnou zástupkyní K. P., narozenou X,
obě bytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**,
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2022, č. j. MPSV-2022/120736-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 12. 7. 2022, č. j. MPSV-2022/120736-916, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 134 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své zákonné zástupkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2022, č. j. MPSV-2022/120736-916, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Kadaň (dále Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 4. 2022, č. j. 20750/2022/KAD. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně snížil žalobkyni příspěvek na péči z částky 19 200 Kč na 6 600 Kč měsíčně od května 2022.

Žaloba

2. Žalobkyně v podané žalobě nejprve uvedla, že je osobou s dlouhodobým zdravotním postižením, v jehož důsledku nad rámec napadeného rozhodnutí samostatně nezvládá i další základní životní potřeby. Žalobkyně zdůraznila, že má těžké duševní onemocnění – autismus v kombinaci s mentální retardací, závažné smyslové oční postižení a poruchu jemné i hrubé motoriky.
3. K základní životní potřebě mobility žalobkyně uvedla, že je sice schopna samostatného vstávání a usedání, zvládá stoj, avšak při dlouhodobém stání na jednom místě se již projevují problémy, částečně má problém se zaujetím správné polohy, našlapuje zvyšoka, při chůzi má tendenci uhýbat doleva a často zakopává. Žalobkyně pokračovala, že vzhledem k vážnému očnímu postižení má špatnou prostorovou orientaci, omezení perimetru, nystagmus. Vzhledem k dalšímu postižení (autismus, mentální retardace) nemůže žalobkyně při chůzi využívat kompenzačních pomůcek. Má obavy z možného pádu a úrazu, sama bez doprovodu nemůže používat veřejné dopravní prostředky. Žalobkyně dále uvedla, že podle názoru Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“) tuto základní životní potřebu zvládá v přijatelném režimu. Pojem „*přijatelný režim*“ však zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“) ani další související normy neznají. Žalobkyně zdůraznila, že nezvládá základní životní potřebu mobility z důvodu závažné oční vady, přičemž posudková komise tuto skutečnost ignorovala.
4. K základní životní potřebě stravování žalobkyně namítla, že není kvůli svému duševnímu a smyslovému postižení schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji. Žalobkyně jí jen lžící, nikoli příborem. Zdůraznila, že má problémy především s teplými pokrmy, nikoli svačinou ve škole, která se neporcuje. Žalobkyně rovněž neumí konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo a dodržovat dietní režim, který jí byl stanoven pro nadváhu a hypofunkci štítné žlázy. Žalobkyně dále uvedla, že vzhledem ke svým funkčním postižením není schopna samostatně používat elektrické a plynové přístroje, neboť by tím ohrozila sebe, své okolí i majetek. Žalobkyně zastávala názor, že závěr posudkové komise ohledně základní životní potřeby stravování je v rozporu se skutkovým stavem a zdravotnickou dokumentací. Tvzení posudkové komise, že „*samosycení*“ může probíhat v místě přípravy stravy bez potřeby přenášení jídla považovala žalobkyně za účelové a neopírající se o konkrétní právní normy, které lze navíc aplikovat pouze v domácím prostředí.
5. K základní životní potřebě tělesné hygieny žalobkyně namítla, že není schopna bez pomoci či dohledu sama dodržovat tělesnou hygienu, mýt se a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se a provádět ústní hygienu dle všeobecného standardu. Nedokáže si sama správně nastavit teplotu vody vodovodní baterií. Žalobkyně zdůraznila, že tyto závěry jsou v souladu i se sociálním šetřením v domácnosti, kde se hygiena uskutečňuje především. Žalobkyně považovala za nedostatečně odůvodněný závěr posudkové komise, že žalobkyně by ve svém věku měla být schopna zvládat základní životní potřebu tělesné hygieny v přijatelném standardu. Žalobkyně uvedla, že základní biologická potřeba hygieny je pro každého člověka individuální. Neztotožnila se s názorem posudkové komise, že stříhání nehtů není každodenním úkonem, kromě samotného stříhání totiž jde i

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

o celkovou úpravu a hygienu, a to již každodenní činnost vzhledem k nutné hygieně rukou a ochraně zdraví žalobkyně je.

6. Žalobkyně rovněž brojila proti neuznání základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby jako nezvládnuté. Uvedla, že ačkoli je schopna většinou včas použít toaletu, následná očista ale není v souladu se standardem této základní životní potřeby, přičemž je zapotřebí nejen dohled, ale často i pomoc. Dále vůbec nebyl zohledněn fakt problematiky používání hygienických pomůcek při menstruaci. Žalobkyně opětovně namítla, že nerozumí pojmu „příjemný režim“ v souvislosti se zvládnutím základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby. Podle názoru žalobkyně posudková komise své závěry dostatečně nezduvodnila a nelze tvrdit, že některá ze základních životních potřeb byla uznána v jiné základní životní potřebě. Vždy se jedná o jiné oblasti, a proto o jinou péči, pomoc, případně dohled.
7. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaný nedostatečně zabýval jejími námitkami obsaženými v odvolání ze dne 21. 4. 2022, nepřihlížel k doložené zdravotní dokumentaci a závěrům ze sociálního šetření, byť tvrdí opak. Jednotlivé základní životní potřeby žalovaný podle názoru žalobkyně nedostatečně zhodnotil a částečně i po obsahové stránce nesrozumitelně formuloval, často v rozporu s doloženou zdravotnickou dokumentací.
8. Žalobkyně dále zdůraznila, že její zdravotní stav je bez podstatných změn minimálně od roku 2016, kdy nezvládala 8 základních životních potřeb, a proto byla závislá ve stupni IV. Jako důkaz navrhla lékařskou zprávu klinického psychologa ze dne 1. 11. 2021. Žalobkyně dále poukázala na lékařskou zprávu MUDr. I. G. ze dne 12. 9. 2022, podle níž je stav žalobkyně dlouhodobě neměnný a vzhledem k věku se zvyrazňují její problémy v oblasti sebeobsluhy. Žalobkyně dále připomněla, že rovněž posudkový lékař okresní správy sociálního zabezpečení ve svém posudku ze dne 21. 3. 2021 konstatoval, že u žalobkyně nedošlo k podstatným změnám od vyšetření v roce 2016.
9. Žalobkyně dále nesouhlasila se sociálním šetřením ve školském zařízení, které bylo provedeno bez jejího vědomí a s odstupem téměř 3 měsíců od řádně provedeného sociálního šetření v přirozeném domácím prostředí. Žalobkyně se o sociálním šetření ve školském zařízení dozvěděla až z posudku o zdravotním stavu ze dne 21. 3. 2022 při nahlédnutí do spisu. Žalobkyně nesouhlasila s konstatováním žalovaného, že sociální šetření ve školském zařízení bez vědomí zákonného zástupce je v souladu se zákonem v případě, že tak vyžaduje zájem dítěte. Pochybení spatřovala žalobkyně v tom, že její zájem provedení sociálního šetření ve školském zařízení nevyžadoval. Rovněž žalovaný nepřihlížel k faktu, že ve školském zařízení žalobkyně stráví pouze 4 hodiny denně v rámci školního roku, přičemž je cestou tam nutný doprovod matky nebo jiné pečující osoby. Žalobkyně ve školském zařízení konzumuje pouze svačinu, toaletu tam využívá jen k vykonání malé potřeby a i oblečení do školy je žalobkyni vybíráno tak, aby co nejméně zatěžovalo personál ve škole. Žalobkyně považovala provedení sociálního šetření ve školském zařízení za nevhodný postup v souvislosti se svým postižením a v rozporu s Metodikou sociálního šetření v rámci řízení o příspěvku na péči MPSV, kde se v principech a zásadách sjednání termínu sociálního šetření konstatuje, že „*termín sociálního šetření je dojednán, nejčastěji telefonicky, přímo se žadatelem / zákonným zástupcem / opatrovníkem, pokud to není možné, pak s jinou vhodnou osobou*“. Sociální šetření bylo možné domluvit s matkou žalobkyně, neboť tato spolupracuje jak s Úřadem práce, tak se školským zařízením.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení a uvedl, že zdravotní stav žalobkyně byl v odvolacím řízení posuzován posudkovou komisí, která Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zasedala v odborném složení, kdy byl při posuzování přítomen jak posudkový lékař, tak odborník z oboru dětské psychiatrie. Posudková komise měla k dispozici objektivní odborné lékařské zprávy a kompletní zdravotní dokumentaci praktického ošetřujícího lékaře. Dalšími podklady pro posuzování zdravotního stavu bylo i sociální šetření provedené v domácnosti dne 7. 12. 2021 a sociální šetření provedené dne 3. 3. 2022 ve školském zařízení, kam žalobkyně dochází. Posudková komise pozvala žalobkyni k jednání na základě námitek její zákonné zástupkyně, ale ta se ze zdravotních důvodů omluvila. Žalovaný dále uvedl, že předseda posudkové komise dospěl k závěru, že má k dispozici úplnou a objektivní podkladovou dokumentaci, a proto mohl být zdravotní stav žalobkyně posouzen v její nepřítomnosti. Žalovaný rovněž zastával názor, že se posudková komise dostatečně vyjádřila k základním životním potřebám namítaným v odvolání, tj. stravování, výkon fyziologické potřeby, tělesná hygiena a mobilita. Dále se posudková komise vyjádřila k předchozímu přiznání závislosti žalobkyně v stupni IV., který považovala za nadhodnocený.

11. Žalovaný připomněl, že při posuzování stupně závislosti se hodnotí funkční důsledky zdravotního postižení. I v případě závažného onemocnění nemusí být funkční důsledky takové, aby vedly k neschopnosti zvládat základní životní potřeby. Žalovaný dále definoval neschopnost zvládat základní životní potřeby a přijatelný standard. Uvedl, že základní životní potřeby je nutné hodnotit v prostředí, ve kterém se posuzovaná osoba obvykle pohybuje a které by mělo být přizpůsobeno zdravotnímu stavu za účelem umožnění či usnadnění výkonu jednotlivých aktivit. Žalovaný pokračoval, že zdravotnímu stavu by mělo být přizpůsobeno nejen vybavení domácnosti, ale i další skutečnosti, mají být použity i veškeré dostupné facilitátory. Proto i když některé aktivity základních životních potřeb vykonává posuzovaná osoba složitěji či déle než zdravá osoba, považují se za zvládnuté. Pro posouzení přitom není podstatné, zda posuzovaná osoba provádí základní životní potřeby sama, či nikoli, případně sdělení při sociálním šetření o nezvládnutí základní životní potřeby. Podle názoru žalovaného je rozhodující fakt, zda funkce pohybového aparátu, duševní a smyslové funkce a celkový zdravotní stav umožňují osobě tyto základní životní potřeby zvládat v přijatelném standardu, tj. akceptovatelným alternativním způsobem, a to i za pomoci běžně dostupných pomůcek, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti či využití zdravotnického prostředku nebo zda omezené funkční schopnosti v rámci zjištěného dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vedou k jejich nezvládnutí.
12. K námitce žalobkyně stran nezákonnosti a účelovosti sociálního šetření provedeného ve školském zařízení žalovaný uvedl, že o jeho provedení požádal posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov, a to se zaměřením na sebeobsluhu a samostatnost, aby mohl být posudek vypracován co nejobjektivněji. V rámci sociálního šetření byl veden rozhovor s třídní učitelkou žalobkyně a žalobkyně nebyla ve škole ze zdravotních důvodů přítomna. Žalovaný zastával názor, že neinformování zákonné zástupkyně žalobkyně o tomto sociálním šetření nezakládá jeho nezákonnost a účelovost. Z tohoto sociálního šetření je podle žalovaného zřejmé, že třídní učitelka popsala stav, jakým způsobem probíhají hodiny strávené žalobkyní ve škole. V odvolacích ani žalobních námítkách navíc zákonná zástupkyně žalobkyně neuvedla, v čem konkrétně namítanou účelovost a nezákonnost spatřuje. Podle názoru žalovaného by eventuální přítomnost zákonné zástupkyně při sociálním šetření ve školském zařízení nebyla posudkově významná, neboť hodiny ve škole tráví žalobkyně také bez zákonné zástupkyně. Sociální šetření provedené ve školském zařízení navíc nebylo jediným podkladem pro posuzování zdravotního stavu. Žalovaný upozornil, že mezi další podklady patřilo sociální šetření v domácnosti ze dne 7. 12. 2021 a zdravotní podkladová dokumentace. Závěrem žalovaný vyjádřil své přesvědčení, že řízení bylo provedeno jak v souladu se zákonem o sociálních službách, tak se zákonem č. 106/1998 Sb., Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť opatřené podklady pro rozhodnutí byly řádně vyhodnoceny a výrok rozhodnutí zdůvodněn. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

13. Ve své replice ze dne 9. 12. 2022 žalobkyně uvedla, že je závislá na péči jiné fyzické osoby ve stupni IV., který jí byl přiznán v lednu 2017. Od té doby nebylo objektivizováno zlepšení zdravotního stavu s dopadem na zvládnutí úkonů 8 základních životních potřeb. Žalobkyně dále upozornila na svou sociální situaci, neboť je jí 15 let a žije ve společné domácnosti pouze se svou matkou. Zastávala názor, že posouzení její schopnosti zvládat základní životní potřeby neproběhlo v souladu s § 1 odst. 2 a § 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“). Žalobkyně považovala tvrzení žalovaného o předchozím posudkovém nadhodnocení za nevysvětlené, nedoložené relevantními podklady a účelové. Žalobkyně rovněž uvedla, že sociální šetření ve školském zařízení bylo provedeno téměř po 3 měsících od sociálního šetření provedeného v domácnosti. Žalobkyně uvedla, že se o tomto sociálním šetření dozvěděla až náhledem do spisové dokumentace v rámci odvolacího řízení. Sociálním šetřením byla pouze výpověď třídní učitelky žalobkyně zaznamenaná sociálním pracovníkem bez možnosti žalobkyně se vyjádřit nebo dotazovat.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Žaloba je důvodná.
16. Smyslem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobkyně splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.

17. Podle § 8 odst. 1 uvedeného zákona osoba (do 18 let věku), která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat šest nebo sedm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat osm nebo devět základních životních potřeb.
18. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti u osob do 18 let věku hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví a osobní aktivity. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).
19. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 505/2006 Sb. Dle § 2 odst. 1 této vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a vyhlášky, pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Dle § 2b vyhlášky pokud osoba do 18 let věku nemá z důvodu nízkého věku a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje ještě vyvinutou schopnost zvládat některou ze základních životních potřeb nebo některou aktivitu, které jsou vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce, není pro účely posuzování stupně závislosti považována za osobu, která je neschopna základní životní potřebu zvládat. To neplatí,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pokud osoba z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu při zvládání základní životní potřeby nebo některé aktivity, které jsou vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce, vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby.

20. V příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.

- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dorozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.

21. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 6. 12. 2021 bylo zahájeno z moci úřední správní řízení ve věci opětovného posouzení nároku a výše dávky příspěvek na péči. Dne 7. 12. 2021 se v bydlíšti žalobkyně uskutečnilo sociální šetření. V rámci tohoto sociálního šetření bylo zjištěno k jednotlivým základním životním potřebám, že žalobkyně při chůzi nepoužívá žádnou kompenzační pomůcku, má potíže s nerovností terénu, hrozí jí pády a kvůli oční vadě vráží do věcí. Při delších vzdálenostech se zastavuje, protože ji bolí nohy. Žalobkyně se při chůzi po schodech drží zábradlí, nevidí správně na výšku schodů. Vstává, usedá, zaujímá a mění polohy bez opory, ale nevydrží dlouho stát na jednom místě. S dveřmi žalobkyně nemanipuluje a pozná pouze známé předměty. Používá výhradně levou ruku a má narušenou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

motoriku rukou. Žalobkyně nedokáže cíleně uchopit a zvednout ze země předměty vzhledem ke své oční vadě. Hromadnou dopravou cestuje vždy v doprovodu své matky, sama by to nezvládla. K základní životní potřebě orientace ze sociálního šetření vyplynulo, že žalobkyně zrakem poznává, má oční vadu (nystagmus, strabismus), která je korigována dioptrickými brýlemi, ty ovšem používá pouze ve škole. Žalobkyně dále používá přenosnou kamerovou zvětšovací lupu, kterou si nezvládá nastavit. Sluch má v pořádku. Žalobkyně je místem orientována jen minimálně, prostorová orientace je narušená oční vadou. Časem rovněž není orientována, v jednoduchých situacích se neorientuje a reaguje neadekvátně. Má psychické potíže, je pod dohledem psychiatra a psychologa. Straní se lidí. K základní životní potřebě komunikace ze sociálního šetření provedeného v bydlišti žalobkyně vyplývá, že žalobkyně rozuměla jednoduchým otázkám, ale odpovídala jen jednoslovně. Matka žalobkyně uvedla, že žalobkyně má potíže s výslovností a komolí slova, logopeda nicméně nenavštěvuje. Píše s potížemi, podepsala se velkými tiskacími písmeny, ale matka to musela nejdříve předepsat. Podle sdělení matky zapomíná písmena, vynechává je a její písmo je špatně čitelné. Mobilní telefon žalobkyně nepoužívá. Číst nechce a schopnost porozumět zvukovým signálům je narušena. K základní životní potřebě stravování bylo zjištěno, že žalobkyně poznává pouze ty druhy potravin, které jí. Konzumaci stravy v obvyklém denním režimu žalobkyni zajišťuje matka, popř. asistentka ve škole. Žalobkyně neřekne, že má hlad, potraviny vybalí jen některé, neukrojí ani nenamaže chleba. Chleba sní jen tehdy, pokud je nakrájen na kostičky a zbaven kůrky. Žalobkyně konzumuje jen určité druhy jídel, ostatní odmítá. Veškeré jídlo žalobkyni připravuje, servíruje a ke stolu přenáší matka. S nožem žalobkyně manipulovat neumí, nají se lžící nebo vidličkou. Dietní režim stanoven nemá a je nutný dohled nad dodržováním pitného režimu. K základní životní potřebě oblékání a obouvání ze sociálního šetření vyplynulo, že žalobkyně druhy oblečení pozná, ale nevybere si vhodné oblečení vzhledem k počasí a okolnostem. Při manipulaci s oblečením a obuví pomáhá žalobkyni matka. Žalobkyně nezvládá manipulaci s knoflíky, zipy, boty má na suchý zip. Tkaničky zavazovat neumí. K základní životní potřebě tělesné hygieny bylo v rámci sociálního šetření zjištěno, že žalobkyně na pokyn vykoná ranní hygienu, matka jí pomáhá. Celkovou hygienu provádí žalobkyni matka, která pečuje i o její nehty a pomáhá jí s čištěním zubů. Výkon fyziologické potřeby žalobkyně vždy nereguluje, protože nedokáže toaletu vždy včas vyhledat, občas se proto pomocí i pokálí. Ve škole chodí na toaletu maximálně na malou stranu, pomáhá jí asistentka. Hygienu po použití toalety vykoná nedostatečně, zapomíná si umýt ruce a neupraví si dostatečně oblečení. V době menstruace žalobkyně nechodí do školy a neumí používat hygienické pomůcky. K základní životní potřebě péče o zdraví bylo zjištěno, že žalobkyně užívá léky na štítnou žlázu, na zklidnění a proti úzkostem, které jí podává matka. Dochází k praktickému lékaři, dětskému neurologovi, očnímu lékaři, endokrinologovi, psychiatrovi a klinickému psychologovi. Jednou za rok navštěvuje SPC v Litvínově. Pomoc si žalobkyně nepřivolá, neřekne co jí bolí, matka se musí na vše vyptávat. Žalobkyně je nejraději doma, špatně navazuje vztahy.

22. Dne 15. 2. 2022 požádal posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov MUDr. J. K. o provedení sociálního šetření ve školském zařízení se zaměřením na sebeobsahu a soběstačnost. Toto sociální šetření proběhlo dne 3. 3. 2022 s třídní učitelkou žalobkyně Mgr. M. S. v Základní škole a mateřské škole při nemocnici Kadaň, kam žalobkyně dochází. K základní životní potřebě mobility třídní učitelka uvedla, že žalobkyni doprovází do školy matka, která ji předá přímo personálu. V rámci patra se svou třídou se žalobkyně je schopná pohybovat samostatně, ale má potíže při chůzi po schodech, ve škole jí nenechávají chodit po schodech samotnou kvůli jejímu špatnému zraku. Její chůze je těžkopádná. Žalobkyně není schopna se venku pohybovat sama a nejraději i během

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

prestávky sedí na své místě. Žalobkyně na obědy podle sdělení své třídní učitelky nechodí, stravuje se na oběd doma, ve škole má svačinu přinesenou z domova. Žalobkyně si zvládne sama vyndat ubrousek, otevřít krabičku a najíst se. Po jídle si nemyje ruce a nevysypává ubrousek zcela kvalitně. Napije se sama, nemusí být pobízena. O dietním stravování ve škole nejsou informováni. Žalobkyně je schopna sama po příchodu do školy manipulovat s bundou a obuví. Má problémy se zapínáním bundy, tipem trhá. Knoflíky na oblečení nemá, obuv si obuje sama, potíže má především s novou obuví. Tkaničky nezaváže, obuv má na suchý zip. Když přijde z toalety, musí být vyzvána k úpravě oděvu. K tělesné hygieně třídní učitelka žalobkyně uvedla, že si žalobkyně vždy po příchodu do třídy stejně jako ostatní děti bez vyzvání umyje ruce, ale neumí si je řádně utřít, neboť je neohrabaná a má potíže s jemnou i hrubou motorikou. Podle sdělení třídní učitelky žalobkyně registruje pocit fyziologické potřeby, toaletu včas vyhledá, dojde tam sama, pleny nepoužívá. Chodí pouze ve škole na malou potřebu, třídní učitelka neví, zda provede důkladně očistu. Do třídy přijde oblečená, ale ne zcela upravená. Třídní učitelka dále uvedla, že žalobkyně má celkem 4 vyučovací hodiny denně, když jich měla více, byla vyčerpaná. Přenosnou kamerovou zvětšovací lupu žalobkyně v současné době neužívá, neboť jí má škola rozbitou. Časem je orientována jen částečně. Osoby poznává. Žalobkyně má velké potíže s komunikací, ačkoli chápe obsah jednoduchého podání. Textu při čtení rozumí jen, pokud není dlouhý, psát umí. Čtení a psaní je přizpůsobeno jejím zrakovým potížím. Třídní učitelka si velmi chválila spolupráci s matkou žalobkyně. Žalobkyně zvládá počítat a umí pracovat i s kalkulátorem.

23. V posudku o zdravotním stavu žalobkyně ze dne 21. 3. 2022 dospěl posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov MUDr. J. P. CSc. k závěru, že žalobkyně nezvládá celkem pět základních životních potřeb, a to základní životní potřeby orientace, komunikace, oblékání a obouvání, péče o zdraví a osobní aktivity. Posudkový lékař konstatoval, že se u žalobkyně jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je dětský autismus, lehká mentální retardace CIQ 67, porucha aktivity a pozornosti. Žalobkyně je současně léčena pro úzkostnou poruchu, dyspraxii, hypothyreosu, nystagmus monokulární a strabismus. Posudkový lékař shledal rozpory mezi sociálním šetřením provedeným v domácnosti, kde podala informace převážně matka, sociálním šetřením ve školském zařízení a doloženými nálezy. Rozporné informace byly podle názoru posudkového lékaře uvedeny u základních životních potřeb orientace, tělesná hygiena a oblékání a obouvání. Posudkový lékař dospěl k závěru, že u žalobkyně byla splněna kritéria pro přiznání příspěvku na péči v II. stupni – středně těžká závislost. Na základě tohoto posudku správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 8. 4. 2022, č. j. 20750/2022/KAD, snížil žalobkyni příspěvek na péči z 19 200 Kč na 6 600 Kč měsíčně od května 2022. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím své zákonné zástupkyně včasné odvolání, v němž nesouhlasila s neuznáním základních životních potřeb stravování, výkon fyziologické potřeby, tělesná hygiena a mobilita jako nezvládnutých. V části týkající se zvládání základních životních potřeb stravování, mobilita a tělesná hygiena žalobkyni se odvolací námitky shodují se žalobními. K základní životní potřebě výkon fyziologické potřeby žalobkyně navíc oproti žalobní argumentaci nesouhlasila s tvrzením posudkového lékaře, že pomoc v době menstruace není hodnocena jako každodenní. Žalobkyně navíc spatřovala rozpor ve výpovědi třídní učitelky. Pokud tato tvrdila, že neví, zda žalobkyně očistu provede důkladně, nemůže ani vědět, zda ji vůbec provede. Žalobkyně dále žádala o vysvětlení, z jakého důvodu bylo bez vědomí její zákonné zástupkyně provedeno sociální šetření ve školském zařízení, o kterém se dozvěděla až z posudku ze dne 21. 3. 2022. Žalobkyně poukázala na to, že sociální šetření probíhá vždy v přirozeném sociálním prostředí, kterým je bydliště. Rovněž argumentovala tím, že ve zprávě klinického Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

psychologa ze dne 1. 11. 2021 je doloženo, že její zdravotní stav je od vyšetření z roku 2016 bez podstatných změn. Tuto skutečnost konstatoval i posudkový lékař Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov v posudku ze dne 21. 3. 2022. Žalobkyně v odvolání rovněž namítala, že posudkový lékař citoval pouze vybrané části z podkladů pro vydání rozhodnutí a jeho samotné závěry byly minimální, navíc rozporné s lékařskými zprávami.

24. Ze správního spisu soud dále zjistil, že žalovaný si nechal v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, pro účely odvolacího řízení vypracovat posudek posudkovou komisí, který byl vypracován za přítomnosti dětského psychiatra MUDr. P. Z. v nepřítomnosti žalobkyně dne 14. 6. 2022. V odůvodnění posudku posudková komise konstatovala, že žalobkyně nezvládá základní životní potřeby orientace (pro sociální nezralost), komunikace (s ohledem na zrakovou vadu a nízkou komunikační reciprocitu) a hraničně základní životní potřeby oblékání a obouvání, péče o zdraví a osobní aktivity. Posudková komise vysvětlila, že podle podkladové dokumentace je žalobkyně přiměřeně k defektu orientovaná, chování autistické, komunikace se slabou reciprocitou, paměť a intelekt ve stupni lehké mentální retardace, zrak je korigován dioptrickými brýlemi a sluch věku přiměřený funkční nález. Posudková komise dále uvedla, že žalobkyně je bez závažné poruchy kognice a fatické poruchy, kardiopulmonálně kompenzovaná bez projevů oběhové nedostatečnosti, břicho bez popisované hmatné patologie, kontinentní. Horní končetiny bez deformit a popisovaných závažných funkčních deficitů s aktivní hybností. Dolní končetiny bez zánětlivých změn a otoků, jinak bez popisovaných těžkých funkčních deficitů a defigurací či destrukce skeletu. Orientována, neurologicky bez lateralizace, stoj a chůze samostatné. Statná a urostlá, bez pohybového postižení. Posudková komise uvedla, že u žalobkyně dominuje nerovnoměrný vývoj v rámci poruchy autistického spektra – dětského autismu, přetrvává lehká dyslalie, snadná psychická unavitelnost. Posudková komise dále uvedla, že žalobkyně má pomalé pracovní tempo, malou samostatnost, socio emoční nezralost, poruchu aktivity a pozornosti, emoční a afektivní labilitu, zvýšenou úzkostnost. Posudková komise rovněž uvedla, že si vyžádala zdravotní dokumentaci, zda nedošlo ke zhoršení zdravotního stavu žalobkyně, ale tyto skutečnosti nebyly v zdravotní dokumentaci deklarovány. Posudková komise dospěla k závěru, že zjištěný rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností nezletilé žalobkyně je dostatečný k pravidelnému zvládání základních životních potřeb v přijatelném standardu, případně za použití facilitátorů. Lékařský nález doložený k odvolání byl podle názoru posudkové komise v souladu s výsledkem posouzení. Na základě posudku posudkové komise vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl.
25. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jejími odvolacími námitkami.
26. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
27. S odkazem na shora citovaný § 68 odst. 3 správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).

28. Z ustálené judikatury soudů ve správním soudnictví vyplývá, že o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka reagovat. Pokud se správní orgán podstatou námitky řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se nejedná. Správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Rozhodnutí správního orgánu není nepřezkoumatelné, pokud je odpověď na dílčí odvolací námitku alespoň implicitně obsažena v odůvodnění (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, a nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
29. Soud k námitce nepřezkoumatelnosti uvádí, že žalovaný na odvolací námitky žalobkyně adekvátně reagoval, byť si lze jistě představit rozsáhlejší odůvodnění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že posudková komise k namítaným základním životním potřebám mobilita, stravování, tělesná hygiena a výkon fyziologické potřeby neprokázala příčinnou souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodů dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopností zvládat namítané základní životní potřeby v přijatelném standardu, případně s použitím facilitátorů. Žalovaný pokračoval, že součástí výchovy každého, i zdravého, dítěte je dohled a připomínání některých skutečností, na které je třeba dbát. Tento opakovaný dohled lze podle názoru žalovaného považovat za běžnou součást výchovných opatření a nezakládá nezvládnutí určité základní životní potřeby. Žalovaný rovněž vysvětlil, z jakých důvodů se konalo sociálnímu šetření ve školském zařízení. Námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí tudíž soud nepřisvědčil.
30. Soud dále k námitkám žalobkyně uvádí, že z kontextu odůvodnění posudku posudkové komise i napadeného rozhodnutí vyplývá, že pod pojmem „*přijatelný režim*“ byl míněn pojem „*přijatelný standard*“, který je definován v § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb. coby „*zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby*“. Pokud posudková komise tedy používala pojem „*přijatelný režim*“, nebylo to na újmu srozumitelnosti jejích závěrů a použití pojmu „*přijatelný režim*“ podle názoru soudu nemá vliv na přezkoumatelnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.
31. Žalobkyně dále spatřovala pochybení v tom, že sociální šetření ve školském zařízení bylo provedeno bez vědomí její zákonné zástupkyně, ačkoli k tomu nebyl důvod a o jeho provedení se dozvěděla až následně ze správního spisu.
32. Podle § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách krajská pobočka Úřadu práce provádí pro účely posuzování stupně závislosti podle odstavce 3 sociální šetření, při kterém se zjišťuje schopnost samostatného života osoby v přirozeném sociálním prostředí. Sociální šetření provádí sociální pracovník. O provedeném sociálním šetření vyhotovuje sociální pracovník písemný záznam, který na požádání předkládá posuzované osobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

33. Podle § 3 písm. d) zákona o sociálních službách se rozumí přirozeným sociálním prostředím rodina a sociální vazby k osobám blízkým, domácnost osoby a sociální vazby k dalším osobám, se kterými sdílí domácnost, a místa, kde osoby pracují, vzdělávají se a realizují běžné sociální aktivity.
34. Žalobkyně ve své žalobní argumentaci odkazovala na Metodiku sociálního šetření v rámci řízení o příspěvku na péči (dále jen „metodika sociálního šetření“), z níž citovala pasáž o sjednávání termínu sociálního šetření se žadatelem, zákonným zástupcem, opatrovníkem nebo jinou vhodnou osobou. Soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu metodické pokyny správních úřadů nejsou závazným pramenem práva, nejsou tedy obecně závaznými akty. Soud dále poukazuje na jistou nesrovnalost v argumentaci žalobkyně, která v žalobě uvedla, že se o sociálním šetření ve školském zařízení dozvěděla z posudku o zdravotním stavu ze dne 21. 3. 2022. V replice oproti tomu uvedla, že se o provedení sociálního šetření ve školském zařízení dozvěděla až náhledem do spisové dokumentace v rámci řízení o opravném prostředku. Soud dále upozorňuje, že podle metodiky sociálního šetření je termín sociálního šetření v přirozeném prostředí žadatele, typicky v místě jeho pobytu, předem ohlášený. Požadavek včasného oznámení sociálního šetření žadateli, případně jiné osobě, se tedy týká sociálního šetření provedeného v domácnosti. Tento požadavek byl v případě žalobkyně splněn, neboť žalobkyně nerozporovala, že sociální šetření v její domácnosti bylo provedeno coby ohlášené. Z metodiky sociálního šetření rovněž vyplývá, že pokud za žadatele jedná v rámci řízení jeho zákonný zástupce nebo opatrovník, měl by s ním být sjednán termín sociálního šetření a tato osoba musí být zároveň přítomna i sociálnímu šetření v přirozeném prostředí žadatele. Rovněž tento požadavek byl splněn, neboť sociálnímu šetření v domácnosti dne 7. 12. 2021 byla přítomna matka žalobkyně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval § 29 odst.4 správního řádu s tím, že za jinou vhodnou osobu podle tohoto ustanovení považoval třídní učitelku žalobkyně, která byla k sociálnímu šetření přizvána. Soud k námitce uvádí, že sociální šetření provedené ve školském zařízení bylo jen jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, které si správní orgány opatřily za účelem zjištění skutkového stavu. Z žádného právního předpisu a ostatně ani z žalobkyní odkazované metodiky sociálního šetření nevyplývá, že žalobkyně nebo její zákonná zástupkyně musely být o provedení sociálního šetření ve školském zařízení informovány předem. Podle metodiky sociálního šetření by navíc v případě, že se sociální šetření týká dítěte/mladistvého, který navštěvuje školu, mělo být zahrnutí školy do sociálního šetření samozřejmostí. Školu lze považovat za přirozené sociální prostředí, v němž lze získat, doplnit či zpřesnit informace o míře soběstačnosti, případně nutném rozsahu pomoci při uspokojování životních potřeb dítěte. Správní orgány tedy nepochybily, když přizvaly do sociálního šetření třídní učitelku žalobkyně a získaly její objektivní nezávislý názor na fungování nezletilé žalobkyně v rámci školského zařízení jako přirozeného sociálního prostředí, v němž žalobkyně v rámci školní docházky tráví 4 hodiny denně. Námitka žalobkyně proto není důvodná.
35. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že se její zdravotní stav od roku 2016 nezměnil, což vyplývá ze zdravotní dokumentace. Soud připouští, že rozhodnutím ze dne 5. 4. 2017, č. j. 19749/2017/KAD, byl žalobkyni přiznán příspěvek na péči ve stupni IV. – těžká závislost. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov MUDr. F. I., který u žalobkyně uznal za nezvládnuté základní životní potřeby orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví a osobní aktivity. Soud k tomu dále uvádí, že příspěvek na péči ve stupni IV. byl žalobkyni přiznán s platností posouzení zdravotního stavu do 3. 1. 2022. Správní orgán prvního stupně tedy nepochybil, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

když zahájil řízení z moci úřední a zdravotní stav žalobkyně znovu přezkoumal. Soud upozorňuje na to, že jednou přiznaný nárok nezakládá právo na jeho nezměnitelnost, pokud je změna přesvědčivým způsobem odůvodněná, což v případě žalobkyně, jak bude dále popsáno, nebylo splněno.

36. Soud se dále zabýval námitkami žalobkyně, že v rozporu s napadeným rozhodnutím nezvládá základní životní potřeby mobilita, stravování, výkon fyziologické potřeby a tělesná hygiena.
37. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách platí, že při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
38. V § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb. je uvedeno, že za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
39. Soud na tomto místě konstatuje, že pokud jde o správnost zjištěného zdravotního stavu žalobkyně, jedná se o odbornou medicínskou otázku, kterou nemůže soud a v zásadě ani správní orgán sám posoudit pro nedostatek odpovídající odborné kvalifikace, a proto se musí spoléhat na posudky předkládané k tomu kvalifikovanými odborníky – tj. posudkovými lékaři. Z tohoto důvodu tedy posuzuje zdravotní stav žadatelů v řízení, jehož výsledek na takovém posouzení závisí, v prvním stupni posudkový lékař a v odvolacím řízení posudková komise žalovaného. Jedná se o specifickou formu správní činnosti, jejímž hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. V rozsudku ze dne 1. 2. 2022, č. j. 1 Ads 482/2020-33, Nejvyšší správní soud uvedl, že správní řízení ve věci příspěvku na péči se vyznačuje tím, že rozhodující důkaz představuje odborný posudek o zdravotním stavu a závislosti žadatele na pomoci jiné osoby.
40. Posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v prvním stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, přičemž na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti (srov. viz rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53). K tomu je možno dále odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 4 Ads 184/2021-30, v němž bylo konstatováno, že „v posudku takové odborné lékařské komise se přitom hodnotí nejenom celkový zdravotní stav účastníka řízení, nýbrž se v něm zaujímají i posudkové závěry ohledně splnění v zákoně stanovených kritérií pro přiznání dávky či průkazu osoby zdravotně postižené. Tento posudek je tedy ve správním a následně v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je soud při nedostatku odborné erudice odkázán, a proto je zapotřebí klást zvýšený důraz

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Posudek lze však považovat za úplný a přesvědčivý jen v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným žalobcem a tyto své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost přitom nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48; ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003-61, č. 511/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004-58)“. V kontextu naplnění výše zmíněných požadavků lze dále poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Ads 331/2018-37, ze kterého plyne, že „aby byl posudek jednoznačný, úplný a přesvědčivý, je třeba, aby se vypořádal se všemi relevantními podklady a přezkoumatelnou úvahou z nich vyvodil závěry podstatné pro posouzení zdravotního stavu osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Ads 156/2014-28)“.

41. Splnění požadavku úplnosti a přesvědčivosti posudku musí vyhodnotit jak správní orgán před vydáním rozhodnutí, tak krajský soud při přezkumu takového rozhodnutí. Výsledný posudek tedy sice podléhá hodnocení a jeho správnost není nikterak presumována, ale je přezkoumatelný pouze omezeně, neboť soud nedisponuje potřebnými odbornými znalostmi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Ads 331/2018-37). Nenaplnění výše uvedených požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Na danou judikaturu navazuje i další judikatura Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, judikoval: „V řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.“
42. Soud tedy není oprávněn hodnotit zvládání jednotlivých základních životních potřeb žalobkyní, nýbrž musí posoudit pouze to, zda byl posudek posudkové komise ze dne 14. 6. 2022 přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti. Soud zdůrazňuje, že nemá pochyb o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit omezení žalobkyně ve vztahu k právní úpravě příspěvku na péči. Z posudku vyplývá, s jakými podklady posudková komise pracovala a že mimo jiné vycházela z lékařské zprávy zaslané žalobkyní k podanému odvolání, a to ze zprávy dětské psychiatricky MUDr. I. G. ze dne 11. 4. 2022, a dále z posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov, spisu odvolacího orgánu, zdravotní dokumentace ošetřujícího praktického lékaře a sociálních šetření ze dne 7. 12. 2021 a 3. 1. 2022.
43. Posudková komise v posudku ze dne 14. 6. 2022 k základní životní potřebě mobility uvedla, že žalobkyně zvládá tuto základní životní potřebu v přijatelném režimu, neboť na pohybovém ústrojí nemá deklarované žádné funkční deficit, a to ani z neurologického hlediska. Soud na tomto místě upozorňuje na to, že žalobkyně v odvolání argumentovala převážně v tom smyslu, že její potíže s mobilitou jsou způsobeny těžkou zrakovou vadou a kompenzační pomůcky není schopna využívat vzhledem ke svému dalšímu postižení, tj. autismu a mentální retardaci. Soud zdůrazňuje, že zvládání základní životní potřeby mobility se neposuzuje ve vztahu k postižení smyslu a mentálního či duševního postižení, které jsou zahrnuty a hodnoceny v základní životní potřebě orientace [viz čl. 6 odst. 1 písm. a) Metodického pokynu ředitele odboru posudkové služby pro posudkové komise

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ministerstva práce a sociálních věcí – Posuzování stupně závislosti pro účely příspěvku na péči ze dne 27. 10. 2014, č. j. 2014/9245-721 (dále jen „metodický pokyn pro posudkové komise“)]. Základní životní potřebu orientace posudková komise u žalobkyně uznala jako nezvládnutou, ovšem pro sociální nezralost, a nikoli pro smyslové postižení, a to bez bližšího vysvětlení. Posudková komise tedy nepochybila, když u žalobkyně uznala jako nezvládnutou základní životní potřebu orientace. Podle názoru soudu měla nicméně posudková komise blíže objasnit, proč potíže s mobilitou způsobené zrakovou vadou žalobkyně nebylo možné hodnotit v rámci základní životní potřeby mobility. Této povinnosti posudková komise nedostála a rovněž se nevypořádala s tvrzením žalobkyně, že má částečně problém se zaujetím správné polohy a má potíže při dlouhodobém stání na jednom místě. Jakékoli odůvodnění v tomto směru v posudku zcela chybí. Dále soud zdůrazňuje, že z výsledku sociálního šetření ve školském zařízení je zřejmé, že žalobkyně zakopává při chůzi po schodech a z tohoto důvodu se nesmí samostatně pohybovat po škole, což svědčí o problémech s chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru a dolů a nasvědčuje možnému nezvládnutí schopnosti vymezené u základní životní potřeby mobilita v příloze 1 písm. a) bodu 6. k vyhlášce č. 505/2006 Sb. Všechny tyto skutečnosti byla posudková komise povinna vypořádat a vysvětlit, jaký vliv mají na zvládání, či nezvládání základní životní potřeby mobilita. V části týkající se zvládání základní životní potřeby mobility žalobkyně proto soud nepovažuje posudek posudkové komise ze dne 14. 6. 2022 za úplný a přesvědčivý.

44. K základní životní potřebě tělesná hygiena posudková komise uvedla, že jí je žalobkyně schopna zcela jistě vykonávat v přijatelném standardu a i vzhledem k lehké mentální retardaci musí mít tyto hygienické návyky dostatečně osvojeny neustálým každodenním opakováním, a to i s použitím facilitátorů nebo maximálně s dohledem. To podle názoru posudkové komise neznamená, že žalobkyně úkon samostatně nezvládne. Stríhání nehtů není podle názoru posudkové komise každodenním úkonem. Soud toto hodnocení posudkové komise nepovažuje za dostatečné. Soud totiž tuto argumentaci posudkové komise shledává příliš obecnou nezohledňující konkrétní okolnosti tvrzené žalobkyní u nezvládání této základní životní potřeby. Soud připouští, že u zdravých osob ve věku žalobkyně v době posuzování zdravotního stavu (15 let) je možné předpokládat osvojení a zvládnutí hygienických návyků. U žalobkyně trpící autismem a mentální retardací však může být úroveň zvládnutí tělesné hygieny i přes každodenní opakování jiná než u zdravých osob jejího věku. Závěr o zvládnutí základní životní potřeby tělesná hygiena nelze dle názoru soudu v posuzované věci bez dalšího dovodit jen z věku žalobkyně a každodenního opakování úkonů hygieny. Ze záznamu ze sociálního šetření v domácnosti žalobkyně i ve školském zařízení navíc jednoznačně vyplývá, že žalobkyně má poruchu jemné i hrubé motoriky. Stejný závěr vyplývá i ze zprávy PhDr. Š. ze dne 1. 11. 2021, z níž rovněž vycházela posudková komise ve svém posudku ze dne 14. 6. 2022. Žalobkyně rovněž ve správním řízení uváděla, že neumí nastavit teplotu vody pákovou baterií a podle třídní učitelky si nezvládá řádně osušit ruce po mytí. Posudková komise tedy měla odůvodnit, z jakých důvodů žalobkyně i přes poruchu jemné a hrubé motoriky zvládá úkony tělesné hygieny vyžadující motoriku. Vzhledem k mentálnímu postižení žalobkyně nemusí být podle názoru soudu i s přihlédnutím k věku žalobkyně automatické, zda umí pákovou baterii obsluhovat. Posudková komise na tato zjištění nijak nereagovala a v rozporu s výše uvedenou lékařskou zprávou PhDr. Š. pouze obecně odůvodnila, proč podle jejího názoru žalobkyně základní životní potřebu tělesné hygieny zvládá. Soud s ohledem na výše uvedené nepovažuje posudek posudkové komise ze dne 14. 6. 2022 v části týkající se zvládání základní životní potřeby tělesná hygiena za úplný a přesvědčivý.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

45. Posudková komise dále považovala za žalobkyní samostatně zvládnutou základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby. Tento závěr odůvodnila tak, že žalobkyně tuto základní životní potřebu zvládá v přijatelném režimu bez inkontinence, včetně očisty a manipulace s oděvem, což bylo zohledněno v uznání základní životní potřeby oblékání a obouvání jako nezvládnuté. Žalobkyně v odvolání namítala, že nezvládá používat hygienické pomůcky v době menstruace a řádně se upravit a provést hygienu po použití toalety. Soud připomíná, že pro posouzení základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby jako zvládnuté je nutné, aby posuzovaná osoba zvládala následující aktivity: včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu a používat hygienické pomůcky. Podle metodického pokynu pro posudkové komise se při hodnocení schopnosti zvládat výkon fyziologické potřeby nebere v úvahu manipulace s oblečením, která je součástí hodnocení základní životní potřeby oblékání a obouvání, přičemž tato základní životní potřeba byla žalobkyni uznána jako nezvládnutá. Posudková komise tedy nepochybila, když u žalobkyně uznala s ohledem na nedostatečné upravení se po použití toalety jako nezvládnutou základní životní potřebu oblékání a obouvání. Úprava oblečení po použití toalety totiž nespadá pod hodnocení základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby. Dále se však posudková komise již nijak nevypořádala s tvrzením žalobkyně, že nezvládá používat hygienické potřeby v době menstruace. Posudková komise ani neodůvodnila, zda je žalobkyně s ohledem na poruchu jemné a hrubé motoriky schopna provést očistu v přijatelném standardu. Rovněž v části týkající se zvládání základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby soud nepovažuje předmětný posudek posudkové komise za úplný a přesvědčivý.
46. K základní životní potřebě stravování posudková komise uvedla, že ji žalobkyně zvládá v přijatelném standardu, protože neměla těžké duševní onemocnění, závažné smyslové oční postižení, na horních končetinách neměla deklarované závažné funkční deficity pro nezvládání běžného úchopu, svalové síly a celkové motoriky z neurologického hlediska. Posudková komise pokračovala, že žalobkyně neměla potřebu dodržovat speciální dietní opatření a neměla závažně postiženou motoriku horních končetin, neměla z neurologického hlediska deklarovanou, přičemž stravování (samosycení) může probíhat dle motoriky v místě přípravy potravy bez potřeby přenášení jídla nebo s pomocí facilitátorů. K argumentaci žalobkyně, že nezvládá dodržovat stanovený dietní režim, soud uvádí, že tuto skutečnost žalobkyně uvedla až v podané žalobě a ve správním řízení se o dietním režimu nikterak nezmínila, a posudková komise se tak tímto tvrzením žalobkyně nemusela vypořádávat, pokud povinnost dodržovat dietní režimu žalobkyně neplynula ani z lékařské dokumentace. Soud dále upozorňuje na to, že skutečnost, že žalobkyně není schopna ovládat plynové ani elektrické přístroje, nemůže vést vzhledem k jejímu věku k nezvládnutí základní životní potřeby stravování. Soud však dodává, že nepovažuje hodnocení posudkové komise za dostatečně přesvědčivé vzhledem k faktu, že z podkladové dokumentace jasně vyplývalo, že žalobkyně má oční vadu a poruchu jemné a hrubé motoriky. Posudková komise přesto došla k závěru, že žalobkyně nemá závažné smyslové oční postižení a postiženou motoriku, aniž by rozpor mezi jejím hodnocením a skutečnostmi vyvěrajícími z ostatních pokladů (lékařské zprávy, záznamy ze sociálních šetření) vysvětlila. Ze sociálního šetření provedeného v domácnosti žalobkyně též vyplývá, že žalobkyně má problémy s výběrem vhodného nápoje či potravin ke konzumaci a problémy s naporcováním a naservírováním stravy. Hodnocení posudkové komise stran zvládání základní životní potřeby stravování tudíž soud dosud nepokládá za úplné a přesvědčivé.
47. Soud shrnuje, že nepokládá za dostatečné odůvodnění posudkové komise v posudku ze dne 14. 6. 2022 o tom, že žalobkyně samostatně zvládá základní životní potřeby mobilita, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stravování, výkon fyziologické potřeby a tělesná hygiena za dostatečné. Byť totiž předmětný posudek formálně obsahuje všechny nezbytné náležitosti, není z něj zřejmá úvaha, proč žalobkyně výše uvedené základní životní potřeby zvládá samostatně bez pomoci jiné fyzické osoby. Posudková komise rovněž podle názoru soudu dostatečně nereagovala na skutečnosti obsažené v záznamu ze sociálního šetření v domácnosti ze dne 7. 12. 2021, tj. že žalobkyně nezvládá používat hygienické pomůcky, má narušenou motoriku rukou, nezvládá nastavit teplotu vody a má potíže s mobilitou kvůli zrakové vadě. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že posudek posudkové komise ze dne 14. 6. 2022, který vzal žalovaný za podklad pro své rozhodnutí, nelze dosud považovat za úplný a přesvědčivý. Z odůvodnění posudku posudkové komise totiž není dostatečně patrný myšlenkový postup, které vedl k učiněnému závěru v dané věci. Ten, kdo zdravotní stav posuzuje, si přitom musí být vědom toho, že jeho role je především zprostředkující – tj. má odborné informace srozumitelné a pokud možno komplexně vysvětlit „inteligentnímu laikovi“ tak, aby tento na jejich základě mohl o posuzované věci správně rozhodnout. Musí si přitom být vědom, že „inteligentní laik“ sice má duševní schopnosti porozumět těmto odborným informacím, ovšem pro jejich rychlé a patřičně důkladné pochopení mu chybí znalost širších souvislostí a celé řady základních principů, které odborníkovi mohou připadat samozřejmé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Ads 17/2017-15). K tomu je příležitost odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 Ads 136/2017-35, ze kterého se podává, že *„[v]hodné může být ve výše popsanych souvislostech předeštit nejprve stručný exkurs o tom, jak rozhodné části těla a psychiky fungují za běžných okolností a v jakých ohledech, v jaké míře a z jakých příčin dochází u posuzované osoby k odchylkám od běžného stavu.“* Taktéž tyto závěry by tudíž posudková komise měla mít na paměti při zpracování lékařského posudku, tak aby tento naplnil požadavky úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti, jak je požadováno nadepsanou judikaturou pro jeho zákonnost.

48. Soud proto shrnuje, že skutkový stav zachycený v podkladovém posudku posudkové komise ze dne 14. 6. 2022, o který se bez dalšího opřel žalovaný v napadeném rozhodnutí, není dostatečně odůvodněn. Žalovaný se podle názoru soudu s tímto posudkem neměl spokojit, nýbrž si vyžádat doplnění. Skutkový stav, z něhož žalovaný vycházel, proto nemá dostatečnou oporu ve správním spise, čímž byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro zrušení napadeného rozhodnutí (výrok I. tohoto rozsudku). Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl soud o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V navazujícím řízení pak bude na žalovaném, aby s pomocí posudkové komise znovu a důsledně posoudil zdravotní stav žalobkyně v tom smyslu, jaké základní životní potřeby žalobkyně zvládá samostatně bez pomoci jiné fyzické osoby, a které nikoli. Teprve na základě i pro poučeného laika srozumitelných závěrů posudkové komise bude moci žalovaný vydat rozhodnutí, které by bylo přesvědčivé a odpovídalo shora konstatovaným požadavkům právních předpisů a judikatury.
49. Důkazy navržené žalobkyní pak soud ve věci neprovedl, a to pro jejich nadbytečnost. Veškeré skutečnosti podstatné pro posouzení daného případu totiž soud zjistil ze správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí. Podstatná část navržených listinných důkazů navíc již byla součástí spisové dokumentace.
50. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 134 Kč odpovídající vynaloženému poštovnému. Soudní poplatek žalobkyně nehradila, jelikož je předmětné

soudní řízení ze zákona od poplatkové povinnosti osvobozeno. Jiné náklady žalobkyně nahradit nepožadovala, ani jí podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 26. dubna 2023

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.